

TOR KRISTIAN KJERKREIT TIL MINNE

Det var med sjokk og smerte vi mottok budskapet om at Tor Kristian Kjerkreit var gått bort sist torsdag. Vi visste at han var rammet av en alvorlig sykdom, men med sitt pågangsmot og sin optimisme, fikk han oss til å håpe og tro at han skulle komme over plagene.

De siste dagene ble vi imidlertid smertelig klar over at sykdommen truet hans liv og framtid. Likevel kom budskapet om hans død som et sjokk, og med en erkjennelse av at skjebnen rammer blindt og meningsløst.

Tor Kristian jobbet som frilanser og vikar i sportsredaksjonen i Trønder-Avisa, en jobb han kombinerte med skolegang og aktiv idrett. Gjennom sin allsidige bakgrunn som idrettsutøver, med spesielt talent og interesse for ski, fotball og friidrett, gikk han lett inn i rollen som sportsjournalist.

Evnerik og innsiktsfull, pålitelig og piktoppfillende, omgjengelig og utadvendt, med sikker språkføring og evne til å oppfatte poenger. Han hadde alle egenskaper til å kunne skaffe seg ei framtid i avisyrket, og dermed føre familietradisjonen videre.

Vi vet ikke om det var hans planer, og dessverre rakk han aldri å starte på en yrkeskarriere. Han var i starten på livet da sykdommen rått og brutalt rev han bort i en alder av 19 år.

Han spilte aktiv fotball helt til det siste, og deltok på Steinkjers juniorlag i Norway Cup for en snau måned siden. Han spilte også på 3. divisjonslaget, og debuterte i fjor som 18-åring på SFKs 2. divisjonslag.

Tor Kristians bortgang har

gjort et dypt inntrykk i TA-huset, og vil merke hele staben i lang tid framover.

Våre tanker går til Paul Ola og Torunn, Ole Petter og Halvor, farfar og mormor, som opplever ei ekstremt vanskelig tid. Vi håper at den smertefulle prosessen de har vært gjennom, skal gi kraft og styrke til å se framover, og at alle de gode minnene de sitter igjen med, skal lindre noe av sorgen og savnet.

Vi lyser fred over Tor Kristians gode minne.
Oss alle i Trønder-Avisa

TOR KRISTIAN KJERKREIT TIL MINNE

Med sorg har vi mottatt budskapet om Tor Kristians bortgang. Han var elev på idrettslinja ved Steinkjer videregående skole. Han hadde nettopp begynt på fjerde året, et opplegg som gis bare til noen få utvalgte i hvert kull ved skolen. Han satset som kombinertløper det første året på skolen, men allsidig som han var, fant han ut at han også hadde gode utviklingsmuligheter i fotball. Det ble derfor hans hovedidrett i de to neste årene. Her gjorde han det så godt, at han ble tatt inn til et fireårig opplegg.

Men det var ikke bare i idrett han gjorde det godt. Han hadde også svært gode evner i teoretiske fag, og valgte et tilbud som ville gitt spesiell studiekompetanse til varen.

Tor Kristian fikk konstatert hjernesvulst for litt over ett år siden. Behandlingen på sykehuset i Bergen syntes å være vellykket, og legene var optimistiske. Selv var han også optimistisk. For kort tid siden ble det likevel en radikal forverring av sykdommen. Operasjon ble ansett som eneste løsning, selv om det ble vurdert som et svært vanskelig tilfelle. Tor Kristian var likevel positiv og optimistisk slik han alltid var, da han dro av gårde til sykehuset forrige tirsdag. Så gikk det likevel helt galt, og livet sto ikke til å redde.

Alle hadde mye å lære av Tor Kristian, bestandig positiv, alltid i godt humør, en enestående miljøskaper i klassen, i treningsgruppa og i kameratflokket. Han klaget aldri om småting og bagateller, så stort på alt. Han hadde derfor mange venner, både på skolen og i hjemmemiljøet. Han var et forbilde for oss alle.

Vi føler at vi har lidt et stort tap, men vi vet at det største tapet og det største savnet er hjemme hos mor og far og de to brødrene. Vi uttrykker derfor vår deltakelse overfor dem.

Tor Kristian etterlater seg et stort tomrom i klassen og i kameratflokket. Hele skolen deltok i dag i en enkel minnehøgtid der alle elevene og alle tilsatte viste ham den siste ære. Vi takker ham for det han var for oss alle, og lyser fred over hans minne.

En siste hilsen og takk fra tilsatte ved Steinkjer videregående skole.

**Hallstein Bøgseth og
Knut Skogan**

TOR KRISTIAN KJERKREIT TIL MINNE

Hvorfor måtte det bli deg, TK? Det føles så urettferdig. Du hadde hele livet foran deg, det hadde jo knapt begynt. Ditt humør og din positive holdning gledet oss alle. Du ville aldri noen noe vondt.

Jeg er utrolig glad for alle de stundene vi fikk sammen. Spesielt husker jeg alle turene om vinteren. Vi reiste rundt i hele Norge for å være med på skirenn, og vi ofret hver helg på konkurranser og samlinger. Vi var faste romkamerater, de to som alltid kom for sent til hotellfrokosten.

Fram til 14-15 årsalderen var du suveren på ski, og du var et forbilde for meg som bestandig ble nummer to. Men et år hvert ble det klart at interessen var større for en annen idrett, og du bestemte deg for å satse på fotball. Det skulle fort vise seg å være et korrekt valg. Det gikk ikke lenge før du var venstreving på

Steinkjers A-lag, og jeg satt på tribunen og var stolt av deg.

Men det var ikke bare idretten du hadde taket på. Også på skolen var du en ener. Du leste kanskje halvparten av det jeg gjorde, men allikevel fikk du bedre karakterer. Vi satt sammen i timene og hadde mye moro. Vi laget og ertet hverandre ganske mye, men aldri på en sånn måte at vi ble såret eller fornærmet. Den uhyttidelige tonen var bestandig der – ironien og humoren. Det er 12-13 år siden vi ble kjent med hverandre, og ikke en gang har vi kranglet. Det sier bare litt om hvilket fantastisk menneske du var. Jeg fikk lære utrolig mye av deg, TK, noe som jeg er svært takknemlig for.

De to siste åra har du møtt mye motgang, men du har taklet det på en helt unik måte. Du ville skjule det for meg og alle de andre kameratene dine at du hadde det vondt. Psykisk var du veldig sterk, men nå på slutten ble det nesten i meste laget. Jeg skulle ønske at du hadde snakket mer med meg om sykdommen og plagene, men jeg respekterer måten du valgte å gjøre det på. Jeg vet at du bare ville skåne oss.

Vi var sammen den dagen du reiste til sykehuset. Vi lo og tullet akkurat som før – alt var som normalt. Men så, plutselig, er du borte. Jeg kan ikke beskrive hvor mye jeg savner deg. Tusen takk for at du var så snill med meg, og tusen takk for alle de fine stundene vi hadde sammen.

Hvil i fred, Tor Kristian.

Tord

TOR KRISTIAN KJERKREIT TIL MINNE

Vi hadde så mange fine stunder sammen, du og jeg, TK. Derfor var det med stor sorg jeg mottok meldingen om din bortgang.

Da jeg begynte å spille fotball for Steinkjer før tre år siden, fant vi tonen straks, og ble svært gode venner, både på og utenfor banen. Jeg kommer til å savne fisketurene, datakveldene og de kveldene vi satt sammen for å høre musikk eller se fotballkamp på TV.

Du hadde et humør som var helt unikt, og du fikk meg alltid til å le. Du ble også et forbilde for meg. Som treningskamerat var du en unik inspirator og holdningsspreder, og på skolen hadde du også svært gode evner.

Selv om du en stund hadde problemer med sykdommen din, var du alltid positiv. Den måten du taklet motgangen og problemene på må bare berømmes. Du hadde så mye godt i deg som gjør at jeg alltid vil huske deg. Jeg savner deg TK.

Hvil i fred.

Lars Asbjørn

Minneord

TOR KRISTIAN KJERKREIT TIL MINNE

Ja, nå sitter vi her, jentene du gikk i klasse med i tre år på idrettslinja og igjen er gode minner fra tida vi hadde sammen med deg, TK. Du satt bakerst i klasserommet, lekse den hadde du gjort så du småskravla og sang U2-sanger i ledige stunder.

Du var så glad i mat at du var innom hyblene til oss jentene og sjekket hvem som lagde den beste maten. Du var alltid fornøyd med det du fikk, men det skein gjennom at mors mat var den beste.

Det blir rart å ikke se deg i trappa i friminuttene, der hvor dere guttene satt og skravla og småkjeik på jentene.

Du var en positiv og glad gutt som vi alle satte stor pris på. Vi beundrer deg ditt sterke på gangsmot som du bevarte helt til siste dag.

Med dette vil vi takke deg for de gode stundene vi har hatt sammen. Vi vil alltid huske deg som den sjarmerende, omtensksomme og snille gutten du var.

Hvil i fred, TK.

Hilde, Berte, Annie,
Vivi-Ann, Elisabeth,
Hilde Kristin, Kristin,
Brit Eli, Kari Anita,
Marian, Marte.

TOR KRISTIAN KJERKREIT TIL MINNE

En sommer er over og høsten står for tur. Regndråpene utenfor gir liv til gress og trær. Om noen måneder vil dråpene være snøkrystaller som fyller luften og minner oss om at tiden har tatt fra oss en av våre kjære.

Vi var i ferd med å starte på de voksnes karusell. Barndommen hadde vært utrolig fin, hvor vi holdt sammen i tykt og tynt. Vi var «småan» på Nesset og hadde det så bra i lag. Tor Kristian var kanskje ingen katteelsker, men jeg tok tidlig kommando og han gjorde et tappert forsøk på å måle lengder på katterhaler og kattermager. Vi robbet tante Torunn og mormor for garn og hekla over 100 meter med fingehekling.

I ungdommen fikk vi forskjellige interesser, men vi hadde likevel så mye felles at jeg følte at vi var like. Tor Kristian var en ressurssterk person og han lå alltid et hakk foran meg. Han lærte meg løkkeskrift og rettskriving i norsk. Alt tegnet til en fin fremtid.

Det er ikke lenge siden vi satt og så U2-konsert på video. Det er utrolig vanskelig å forstå at han er borte. Han hadde en helt spesiell vilje og han hadde dypere tanker enn han kanskje ga uttrykk for.

Det siste året gikk så fort, men for ham vet jeg at tiden noen ganger var lang fordi han tenkte på hva fremtiden ville bringe. Likevel levde han som før og viste oss en side av seg selv som vi aldri vil glemme.

Taushet er ofte mer en tusen ord og Tor Kristian ble en gåte som smilte til verden. Han lærte oss noe om livet som vi tar med oss videre.

Tante Torunn, onkel Paul, Ole Petter og Halvor har det vondest nå – må de få styrke til å bære sorgen og savnet. Jeg har mistet mitt søskenbarn og min beste barndomsvenn. Ingen ord kan uttrykke hvor glad jeg var i ham.

Savnet vil bli stort etter en som var, og alltid vil være en bror for meg.

Kristin

TOR KRISTIAN KJERKREIT TIL MINNE

Så skjedde det jeg håpet at jeg aldri skulle oppleve. Nemlig det at du, min beste venn gjennom hele livet, Tor Kristian skulle bli revet bort i den altfor unge alder av 19 år.

Vi var sammen stort sett hver eneste dag i oppveksten vår i Sør-Beitstad. Vi gikk sammen på barnehagen og vi gikk alltid i samme klasse på skolen. I fritiden hang vi sammen som tvillinger.

Det sier kanskje litt om det fantastiske forholdet vårt at vi etter å ha vært sammen nesten hver dag i 19 år har kranglet en gang, da sa jeg at jeg i hvertfall aldri skulle snakke med deg mer. Denne krangelen varte i ca. 30 minutter før vi igjen var verdens beste venner.

Du, Tor Kristian, hadde alltid de samme interessene som meg. Om sommeren spilte vi fotball og vinterstid var ski tingen.

Hvor mange timer vi har brukt nede på «plassen» med fotballen tror jeg ingen kan ha telling på. Etter hver fikk vi andre gode venner, men likevel hadde vi alltid tid til hverandre.

Noe annet som betydde mye for deg var fiske og friluftsliv, og mange av de beste minnene jeg har av deg er akkurat fra turer i fjellet som vi fikk sammen. Du trivdes på hytta i Li, og jeg er svært takknemlig for alle de turene jeg fikk sammen med deg dit.

Du TK var alltid så blid og positiv helt til det siste, selv når du nok merket sykdommen verre og verre, men aldri klaget du og aldri var du negativ til noe. Jeg er glad for at du fikk holde på med det du likte best helt til du ble innlagt på sykehuset siste gang.

Jeg snakket med deg kvelden før og selv da var du udelt optimist. Vi planla hva vi skulle gjøre når jeg kom hjem på perm og du sa du skulle ringe meg fra sykehuset når du ble frisk nok. Slik gikk det dessverre ikke.

Jeg er glad for at jeg fikk være din venn i 19 fantastiske år. Det vil aldri bli det samme å komme hjem til Sør-Beitstad mer, men mine tanker går også til Torunn, Paul Ola, Ole Petter og Halvor i denne tunge tiden. Jeg vil alltid være der for dere, hvis dere trenger meg.

Jeg lyser fred over TKs gode minne.

Stein Egil

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Sammen med høsten kom det vonde budskap. Vi hadde mistet en vi trodde og håpet skulle være her for bestandig.

En enestående person, med så stor livsglede og pågangsvilje, at han påvirket alle omkring seg, han var godt likt av alle og vi hadde ikke råd til å miste ham.

At sykdommen skulle ta ham fra oss, var det ingen som ville tro. Vi bare ventet på å få se ham sitte på skolen igjen, og smile og spre glede når vi gikk forbi. Han var så sterk og vi som er igjen skulle ha hatt samme styrken for å komme igjennom den tunge hverdagen etter at TK forsvant for oss. Det ble et tomrom etter ham som ingen vil klare å fylle.

Nå kan vi ikke lenger ringe og spørre om han blir med og spiller fotball, og han er ikke her i timene og humoristisk passer på at vi sitter anstendig. Til og med på skoleveien er det noe som mangler. Før kunne vi sitte og synge, eller bare prate og le på veien hjem. For samme hva vi gjorde sammen med TK, så sto smilet og latteren i høysetet. Og det er slik vi husker ham.

Midt oppi all sorgen og tårnene skinner all gleden som Tor Kristian spredte, igjennom. Vi må bare smile når vi tenker på ham, for han ville prøvd og holdt humøret åpne, også i denne situasjonen.

Det har ikke helt gått opp for meg at han aldri kommer tilbake, men jeg har lært så mye av ham, at han alltid vil være med meg i mine tanker og handlinger. Takk for alt du ga oss, TK.

Fred over ditt minne.

Kristin Brørs

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Det var med sjokk og sorg vi mottok budskapet om at Tor Kristian var gått bort. En begavet og likandes ungdom med fremtiden foran seg.

Tor Kristian kom inn i Steinkjer Skiklubb i 11-12-årsalderen hvor han deltok i hopp, kombinert og langrenn. Han representerte klubben på en fremragende måte, og var et forbilde i miljøet. Han var et allsidig idrettstalent, perfektionist med forbilledlige holdninger til trening og idrett.

Etter hvert ble det fotballen han satset på. Men likevel holdt han kontakten med ski-miljøet, og hadde nå tatt på seg oppgaven som trener i hopp/kombinert for 10-15-årsgruppen.

Det er i denne tid skrevet mange pene ord om Tor Kristian, og de er vel fortjente. Han var en usedvanlig sympatisk gutt som omgangskrets og idrettsmiljøet satte umåtelig pris på.

Våre tanker i denne tunge tiden går til Halvor, Ole Petter, Torunn og Paul Ola.

Steinkjer Skiklubb

**TØR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Det er noe som heter at de vakreste blomstene plukkes først, og det har vi nå så smertefullt fått erfare.

De dagene du tilbrakte på sykehuset fulgte vi med en følelse blandet av redsel, medfølelse, men ikke minst håp. Da den siste beskjeden kom, var det ikke til å fatte . . .

Du hadde forlatt oss.

Da du ble innlagt på sykehuset, ventet vi alle på at du skulle komme tilbake til skolen, og vi pratet om at vi skulle kjøre til Trondheim og besøke deg når du ble bedre. Den muligheten fikk vi dessverre aldri.

Synet av alle de sørgende ansiktene den siste tiden, viser bare hvor utrolig godt likt du var, og hvor populær du var i venneflokken. Du hadde jo alltid tid til vennene dine. Du oppmuntret oss til å dyrke hobbyene våre, og enten det var konserter eller kamper, var du der. Det var alltid morsomt å prate med deg på telefonen, eller sjekke PC'n om det var kommet noe mail fra deg.

Man kunne av og til undres over hvor du hentet all energien fra. At du hadde en alvorlig sykdom var umulig å se. Du var som du alltid hadde vært. Nå vet vi at dine stille stunder var flere enn vi ante, for det holdt du for deg selv. Du ville ikke «plage» de rundt deg med dine bekymringer. En vanlig kommentar fra deg var at «herre ska gå bra».

Du hadde en enestående evne til å spre glede og latter, selv om du selv hevdet at du manglet enhver form for humor. Det er vanskelig å skjønne at vi aldri mer skal høre deg si de positive ordene du sa og få se ditt glade smil.

Vi vil alltid huske deg som det forbildet du var, og vi er evig takknemlig for at vi fikk bli kjent med deg, TK. De gode minnene vil vi ta godt vare på. Våre tanker går til din nærmeste familie, og dine beste venner.

Hvil i fred, TK. Det fortjener du.

Lena og Synnøve

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Det var med oppgitthet, uforståenhet og smerte at alle i Steinkjer Fotballklubb mottok budskapet om Tor Kristian Kjerkreits død.

Vi føler at vi har mistet en som sto oss nær. En ung, livsglad og på alle måter likandes gutt, som vi var stolte av å ha i våre rekker.

Tor Kristian har spilt fotball i Steinkjer Fotballklubb siden sine unge fotball dager. Tidlig viste det seg at Tor Kristian hadde et godt blikk for spillet. Han mottok blant annet Ragnar Pedersens juniorpremie for sin dyktighet innen fotball og kombinert.

Tor Kristian har også mottatt midler fra Steinkjer Fotballklubs Fotballskolefond. Fondet ga han mulighet til å delta på en ukes treningsopphold hos Vejle Fotballklubb i Danmark. Tilbakemeldingene fra Danmark var udelte positive. Tor Kristian hadde representert klubben på en meget fordelaktig måte, både som spiller og menneske.

Som ung juniorspiller debuterte Tor Kristian i fjor på SFKs A-lag. Han hadde igjen nådd et av sine mål.

Tor Kristian hadde selve essensen av det vi ønsker at alle våre spillere skal fremstå med. Dyktig og målbevisst, humørfyllt og glad. Uselvisk og på alle måter støttende og lojal overfor sin klubb og lagkamerater. Tor Kristian så det positive og utfordrende i alle oppgaver rundt en klubb. Pågåenhet, rettferdighet, innsats og et glimt i øyet var sterke sider hos han.

Til tross for en stor omgangskrets, mange og tøffe treningstimer, så greide Tor Kristian å kombinere skole, vennskap og idrett på en måte som gjorde han spesiell. Gjennom sin sterke appell til alle ble Tor Kristian et naturlig midtpunkt blant juniorspillerne og i kameratflokk. Tor Kristian var den som alltid møtte først opp til treningene. Han hadde alltid noe på gang, enten det var en pizza og kamp på TV'n, eller en fisketur med sine nærmeste kamerater.

Vi fikk også et sterkt inntrykk av at familien og turene til hytta i Lierne med mor og far og brødrene Ole Petter og Halvor betydde mye for han.

I sorgen og smertens vanskelige stund går vår dypeste medfølelse og tanker til den nærmeste familie. Vi takker for at vi fikk anledning til å lære Tor Kristian å kjenne.

Vi lyser fred over Tor Kristians gode minne.

**Styret i Steinkjer
fotballklubb, spillere,
trenere og ledere.**

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Tor Kristian er ikke blant oss lenger. Det utenkelige har skjedd. Når vi heretter kommer hjem for å feire høytidsdager, vil vi aldri kunne møte han.

Tor Kristian var en kjernekar som vi alltid vil minnes med glede. Alt lå til rette for han. Han var en god kamerat, en ener i de idrettene han utøvde, og skolen var en lek for han.

Vi skulle tro at det livslodd han hadde trukket, var et lykkelodd, men nå sitter vi her og har mistet han. På den korte tiden han levde, fikk han et innholdsrikt liv på alle måter. Han var alltid på farten. Spesielt det siste året lærte han oss mye om livet. Da han fikk høre at han hadde fått en alvorlig sykdom, var det han som holdt motet oppe på oss alle. Han fortalte at han ville leve som før. Så rart det enn høres, greide han det. Han var til og med på skolen dagen før operasjonen. Vi er sikker på at klassekameratene nå er glade for at de fikk dele noen av hans siste dyrebare timer med han.

Vi seks barna som vokste opp på Herviknesset var som en søskenflokk. Tor Kristian eller TK som vi sa, kom daglig på Ner-nesset for å spille fotball eller delta i leken på andre måter. Selv om han var den yngste av oss guttene, var dette ingen hindring for han. Den lysluggede karen skinte når kampen var i gang.

Han viste tidlig ferdigheter som fikk oss til å tenke på noe stort. Det var ikke bare talentet, men også innstillingen til det han foretok seg som imponerte oss.

Det var sterkt å møte Tor Kristian på sykehuset. Selv med alle ledninger og rør som var festet til han, såg han rask og frisk ut. Vi stod ved siden av sengen og håpet på et mirakel. At han skulle våkne, smile bredt, løfte hånden og si hei, som han brukte.

Tor Kristian viste oss hvordan vi skal få det beste ut av livet mens vi har det. Vi vil huske, han for den friskusen han var både i medgang og motgang. Han bet tennene sammen helt til siste dag og gikk bort med hevet hode. Nå skal vi forsøke å gjøre det samme selv om sorgen er tung å bære. Tor Kristian kommer alltid til å være i tankene våre.

Takk for alt du var for oss Tor Kristian.

Bjørnar Ansnes

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Det var med tung sorg vi mottok beskjeden om Tor Kristians bortgang sist torsdag. Vi visste at sykdommen var av det alvorligste slaget og vi trodde vi forsto at det kunne ende slik. Vi burde vært forberedt, men vi var det ikke.

Bygda vår er ikke stor. Vi er ikke mange, og vi har ingen å miste. Når dertil en ungdom tas bort føles det så uendelig meningsløst og brutalt.

Jeg husker deg fra tiden med mini- og lilleputtlaget i fotball. Du var glad og omgjengelig, beskjeden av natur, men - hvilket talent. Gjennom dine uvanlige egenskaper var du selve kraften i laget, en som de andre så opp til. Og det samme skjedde etter hvert som du vokste opp og entret nye aldersklasser og fikk nye lagkamerater. I langrenn og kombinert var du i en klasse for deg selv i de første konkurransepårene.

Gjennom det siste året slet du med sykdommen, men helt til i sommer tok du del i det lokale idrettsmiljøet. Det er ikke mange etablerte fotballspillere som stiller opp som manager for gamle kamerater. Og det var bare du som kunne finne på å lede laget iført svart dress og solbriller. Du var uhytidelig og seriøs på samme tid, og du bidro til å skape en slik entusiasme at det nådde lant utover de rene fotballinteressenter.

Sør-Beitstad IL har enormt mye å takke deg for.

Hele bygda er i dyp sorg. Vi føler sterkt med Tor Kristians mor og far, brødre og resten av familien. Måtte de få ro og styrke til å møte dagene som kommer.

Hvil i fred, Tor Kristian.

**Sør-Beitstad IL,
v/Kjell Ystad.**

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Du var en som skapte glede og latter hvor enn du gikk, du var en som alltid ga mer enn du fikk.

Du var pålitelig, en vi kunne snakke med om alt, du var den som tro støttende til når det gjaldt.

Du var intelligent, morsom, omtenkksom og snill, du var en vi alle beundret og så opp til.

Du var kameraten vi ikke hadde råd til å miste, du var den som beholdt humøret til det siste.

Du var vår alles kjære, snille venn, du var . . . , vi ser deg aldri mer igjen.

Takk for at du var den du var. Hvil i fred, kjære T.K.

Øystein

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Så ufattelig, så trist, hvorfor skulle det skje deg? Mange ubesvarte spørsmål.

Jeg var så heldig som fikk kjenne deg. Du var en god venn som stilte opp hundre prosent. Du fikk alt for liten tid på deg, T. K. det var enda mye du skulle oppleve og erfare.

Du fikk kun 19 år på deg.

Du var aktivt med både på det ene og det andre. Du var en viljesterk og god person. Hvorfor skjer slikt de beste?

Vi har opplevd mye sammen, både på godt og vondt. Du var en venn i nøden, når den var størst. Jeg kan aldri ringe deg mer og lytte til din lystige og humørfylte stemme.

Det var aldri noe vondt i deg. Du varmet alle med din utstråling og sjarm, alltid i godt humør.

Alltid med gode og kloke løsninger.

Jeg fikk ikke takket deg godt nok for all hjelp jeg fikk av deg. Det var et ungt og godt hjerte som ikke ville banke mer.

Hvis det fantes et ord som kunne beskrive alt som var vakkert. Hvis det fantes et ord som var edlere og finere enn andre ord. Hvis det fantes et slikt ord, ville jeg bruke det for å beskrive deg, T. K.

Gla' i deg. Hvil i fred.

Kristin Lillemark

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Vi sitter igjen i dyp sorg etter din tragiske bortgang, T. K. det vil alltid være et tomrom etter deg, derfor vil møtene i ungkarsklubben, U2-kveldene eller skoledagen aldri bli den samme.

Da vi begynte på idrettslinja ved Steinkjer Videregående ble vi skikkelig kjent med deg. Vi lo mye og hadde det alltid artig i ditt nærvær. Bestandig hadde du en passende replikk om det meste.

Du var en av de vi kunne snakke åpent med og det fine var at det alltid var en fleipende og spøkefull tone i samtaler med deg. Det gjorde også de tunge stundene enklere å takle.

Det siste året møtte du mye motgang, som du taklet på en enestående måte. Derfor er det litt sårt å tenke på at du hadde det mye tyngre enn det du ga uttrykk for.

Vi vil alltid sitte igjen med de gode minnene om deg, T. K. Du betydde mye for oss. Takk for de fine årene vi fikk sammen med deg. Hvil i fred.

**Arnstein, Stian, Martin,
Kristian, Robert og Gaute.**

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Tor Kristian – min aller beste venn er ikke mer. Jeg fatter det ikke . . .

Jeg vil aldri forstå at du ikke lenger blir med meg på fotballbanen, på ski, på turer med fiskestanga og i skolesammenheng. Vi hadde planer fremover . . .

Jeg skal aldri mer få høre dine vitser, din fleip, ditt smil og din latter.

Jeg har mistet den vennen som ga meg de beste rådene. Jeg har mistet den vennen som alltid tok vare på meg når jeg trengte det.

En ting skal jeg love deg, T.K. . . . Den gleden idretten ga oss skal leve videre i meg og mine kamerater. De gode minnene om deg vil hjelpe oss med det.

Tor Kristian – jeg vil aldri glemme deg. Jeg vil alltid savne deg. Den vonde sykdommen tok deg bort fra meg. Hvil i fred.

Rune

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Det var med et sjokk jeg mottok beskjeden om din bortgang. Du var bestandig så glad og frisk, så det var helt utenkelig at noe slikt skulle hende med akkurat deg.

Jeg vil bestandig savne ditt humør og din livsglede, T. K. Du var en gledesspreder som gjorde hverdagen lysere for oss alle rundt deg.

På grunn av dine egenskaper og personlighet var du et forbilde for meg. Du var bestandig i stand til å tenke positivt, og din humor gjorde at vi bestandig hadde det morsomt sammen.

Jeg er svært takknemlig for den korte tiden jeg fikk sammen med deg T. K. Det var en lærerik og meningsfylt tid. Fred over ditt minne

Lars Erik

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Vi tenkte ikke noe spesielt over det da vi fikk vite at du skulle opereres i høst. Vi oppfattet det som en vanlig innleggelse og alle var sikre på å treffe deg på skolen igjen snart. Det som skulle bli et skoleår sammen med deg, ble bare noen få timer.

Du var et forbilde for oss på idrettslinja både idrettslig og sosialt. Evnen din til å takle motgang var til inspirasjon og lærdom for oss i klassen.

Du var alltid tilstedeværende på skolen og vi visste at vi kunne treffes til en prat i frokostsalen. Du hadde tid til alle og vi hørte aldri et negativt ord fra deg. Der du var til stede, satt latteren løst.

Vi så fram til et år med deg som klassens sosiale midtpunkt og miljøskaper. Det virker så utrolig urettferdig at dette skulle ramme akkurat deg. Takk for alt du har gitt oss T. K. Vi lyser fred over ditt minne.

3i

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Så har vi mistet en kjær venn, og selv om du hadde vært mye syk, var det med sjokk og vantro vi mottok meldingen om din bortgang. Det føles så meningsløst at du måtte leve så kort tid.

Å beskrive deg er vanskelig. Du var bestandig positiv, du ga aldri uttrykk for at du så mørkt på noe. En ledertype av de sjeldne, tok ansvar og godt vare på oss «nykommere».

Humøret var det som kjennetegnet deg best, du var en gutt som så lyst på livet, et liv som ble så altfor kort. Idrettslig var din seriøse holdning en inspirasjon for oss alle.

Den samme holdningen hadde du også i skolesammenheng og ellers. Vi kommer til å savne deg, T. K. Våre tanker går til din nærmeste familie. Hvil i fred.

2. klasse Idrettsfag,
Steinkjer Videregående.

**TOR KRISTIAN
KJERKREIT
TIL MINNE**

Jeg hadde en drøm her forleden. Du, Tor Kristian, kom på besøk til meg, bare for å si at alt hadde gått bra. Gleden var stor, og jeg husker jeg holdt rundt deg og klemte deg. Det er alt jeg husker fra drømmen. Kanskje fordi det var det jeg ønsket mest av alt i denne tiden, å holde rundt deg og fortelle hvor mye jeg bryr meg om deg. Det fikk jeg ikke gjort.

Sorgen er tung, men likevel så uvirkelig. Det går ikke an at jeg skal få se deg mer, aldri mer ringe til deg for å høre om vi skal dra ut og spille fotball eller bare komme på besøk. Det er fortsatt så mye å gjøre sammen, og det er vanskelig å godta den skjebnen du fikk.

Det finnes ingen andre som er som deg. Ingen andre har akkurat dine egenskaper. Du kan ikke erstattes.

Heldigvis finnes minnene, og de vil jeg holde på. Mange går tilbake til Sør-Beitstad stadion og alle fotballtimene vi tilbrakte der. Forskjellige skyteteknikker har vi terpet på, over og over igjen, og du stilte alltid opp når jeg spurte. Til og med i den tiden du selv ikke kunne trene, trappet du opp i gummistøvler og treningsjakke og var min «personlige trener». Alltid seriøs og viktig, men hele tiden med et glimt i øyet. Disse timene var ikke bare for treningens skyld, også for det sosiale. Jeg likte å være i ditt selskap, TK.

I ni år har vi gått i samme klasse. Jeg husker snøhulelek, lapper kastet i timene, diskusjoner, hyttetuerer . . .

Du har virkelig lært meg mye, ikke minst det å stå på i motgang. Du er en gutt som virkelig har stått meg nær. Jeg savner deg.

Kjære Gud, ta vare på Tor Kristian.

Kersti

+

Vår umistelige sønn og bror, vårt kjære barnebarn, vår nevø og vårt søskenbarn

**Tor Kristian
Kjerkreit**

døde fra oss,
19 1/2 år gammel,
Steinkjer/Drangedal,
4. september 1997.

Paul Ola og Torunn
Ole Petter og Halvor
Ole Petter Kjerkreit
(farfar)

Tomine Hagen
(mormor)

Petra Ansmes, Berit
Hungerholdt og
Ann Tove Grana
med familier